

KREIVITÄR JA HÄNEN HUIKEA ELÄMÄNSÄ

(C) Markku-Tapio Sarastamo 2005 - 2006 -2007

E-MAIL: sarastamo@gmail.com

MOTTO:

***”KIA LA SEMO
TIA LA FRUKTO!”***

Motto on esperantoa:

***”Millainen siemen,
sellainen hedelmä”***

OMISTUS:

TALVIKILLE JA ALIISALLE RAKKAUDELLA

***HÄMEENLINNASSA
10/10 2005
Aleksis Kiven päivänä***

MARKKU - TAPIO

JA NÄIN SE ALKAA:

YÖ LADOSSA

Eräänä usvaisena aamuna Pikku-Talvikki heräsi viluisena heinäladossa, jonne hän oli nukahtanut edellisenä iltana ollessaan tarkkailemassa lintujen elämää. Unisena hän lähti tarpomaan ladolta kotia kohtia lähtevää polkua ja... eksyi!

Häntä oli turhaan etsitty koko kylän voimin ja kaikki olivat hänestä huolissaan. Hänen tapansa kadota omituisille retkilleen kyllä tiedettiin, joten hänen äitinsä tunsu sydämessään, että kaikki oli kuitenkin hyvin. Silti outo levottomuus painoi äidin mieltä, kuten olisi painanut kaikkien äitien mieltä lapsen kadottua noin vain kuin maan nielemänä.

VAMMAUTUNUT JÄNÖNPOIKA

Oli sattunut aivan omituinen asia. Talvikki oli ollut metsäpolulla aamuvarhaisella matkalla ladosta omissa ajatuksissaan, kun haavoittunut jäniksenpoikanen ontui häntä vastaan ja itki sydäntä särkevästi. Havaittuaan Talvikin jäniksenpoikanen pelästyi, kuten jäniksenpoikasten on tapana huomattessaan uusia ja outoja asioita. Itku oli sumentanut metsäneläimen näkökyvyn ja vasta Talvikin pyyhittyä pitsireunaisella sinisellä itkuliinallaan jäniksenpoikasen hailakansiniset silmät, se kykeni täysin näkemään.

Ja mitä se näki! Metsäpolulla seisoj pienen tyttö, jolla oli käsikynkässä pikkuruinen punainen nahkalaukku ja kaulassa kalliit kiikarit. Tytöllä oli keltainen kukikas kellohame ja kultainen tukka. Mitään näin sievää jäniksenpoikanen ei ollut elässään nähnyt!

Pienen ristiturvan jalka oli pahasti turvoksissa ja Talvikki epäili oman kokemuksensa pohjalta, että jalka oli venähtänyt. Poikki se ei ollut, sillä tuo hellyttävä vaalea karvapallo seisoj reippaasti raajojensa varassa.

Talvikki teki haarauneesta pajunoksasta näppärästi Punaisen Ristin ensiapukursseilla oppimallaan tavalla tukilastan jänöparan jalkaan ja satoi sen kiinni itkuliinallaan.

HYVÄ HALTIATAR ILMESTYY

Sitten oli Talvikin vuoro pelästyä! Jänö ryhtyi puhumaan haltioitten ja menninkäisten äänellä ja ihmisten kieltä! Se sanoi, ettei ollutkaan oikea jänis vaan haltiatar, joka oli tuomittu loikkimaan polulla päivät pääksytysten, kunnes joku hyväsydäminen ihminen häntä auttaisi.

Tähän mennessä häntä oli vain ajettu takaa koirien kanssa ja ammuttu mahdollisena tulevana ruokana!

Palkkioksi hyvästä työstään auttajatar saisi toivoa kaksi toivomusta ja ne toteutuisivat.

Talvikki oli kyllä kuullut ihmeitä tekevästä haltioista ja salaperäisistä lampun hengistä ja vanhoissa pulloissa majailevista usvamaisista taikaolioista, mutta että tässä on nyt aivan oikea Hyvä Haltiatar! Se oli jossain määrin liikaa ja Talvikki ratkaisi tilanteen pyörtymällä!

Toivuttuaan jonkin ajan kuluttua tyttönen päätteli sitkeästi nähneensä unta ja toivoi heräävänsä kotonaan omassa sängyssään. Mutta ei! Jänö nuoli pienellä vaaleanpunaisella kielellään Talvikin silmäkulmia ja jutteli tälle hellästi. Se oli siis totta! Hänen vieressään oli puhuva jäniksenpoika, joka oikeasti olikin haltiatar!

HERÄÄMINEN

Talvikki nipisti itseään varmuuden vuoksi, mutta se teki vain kipeää! Toisaalta; eikö sellaista unta voisi nähdä, jossa voi itseään satuttaa ja vieläpä kaiken lisäksi tuntea kipua?

”Oli miten oli”, ajatteli tyttönen, ”on se jotenkin kumminkin!” Jos tämä on uni, niin se on kiva uni ja se hyväksytään. Ei siellä kotonakaan aina niin mukavaa ole. Eikä edes jännittävää.

Mutta mitä minä toivoisin, tuumi kukikkaassa kellohameessa viehättävästi iloisena polulla tanssiaskeleilla pyörähtelevä neitokainen.

Jospa pyytäisin saada olla prinsessa! Tai ei, jokaisessa sadussa on prinsessa. Prinsessana olo on loppujen lopuksi tylsää. Mutta kuninkaana olisi kiva olla! Tai jospa pyytäisin saada olla merenneitona. Toisaalta uin kovin heikosti ja limaisia kaloja ei ole kovin kiva hyväillä, tuumi Talvikki.

TOIVOMUKSET

Näin tyttönen pätkäili ja ikään kuin puolivahingossa hän lipsautti suustaan, että haluaisi olla Kreivitär! Oikein isolla K-kirjaimella!!!

Hän ei ollut ihan varma, mitä se sana merkitsi, mutta varmaankin jotain hienoa. Talvikki oli nähnyt kauniissa ulkomaalaisessa juustopakkausessa Kreivittären kuvan. Siinä hienosti pukeutunut nainen pyöritteli sateenvarjoa. Häntä saattoi hurjannäköinen palvelija ja vieressä soitti riekkuapina haitaria. Sellainen hänkin tahtoisi olla. Sitä paitsi ainakin apinat ovat oikeastaan aika kivoja. (Katso kansikuvaa!)

Ja samalla maailma pyöri tytön silmissä. Sateenkaaren ja revontulten ja aurinkojen värit esittäytyivät kaikessa kirjossaan ja haltiattaren ääni kysyi Talvikilta toista toivomusta.

Nopeasti nyt, mietti tyttönen, ennen kuin tämä uni loppuu. Ja hän halusi toisena toivomuksena turvallisen ja huolettoman elämän, jossa hän saisi ympärilleen paljon onnellisia ihmisiä ja eläimiä. Vai toivoisiko sittenkin sähkömopon? Onneksi haltija ei tätä lipsautusta kuullut.

Sitten tapahtui jotain ihan omituista. Mitään tällaista pikku Talvikki ei koskaan ennen ollut kuullut.

Jostain kaukaa kuin hopeanharmaan helmiäissimpukan avaruuskierteisestä kotilosta kuului jänöhaltian ääni. Samalla maailma alkoi muuttua jälleen todelliseksi, mutta aivan toiseksi, kuin mitä Talvikki oli tottunut ympärillään näkemään.

Tämä tuleva oma ja uusi maailma on Kreivittären ruusuinen ja Rakkauden täyttämä maailma!

ISO LENTO

Yllättäen Talvikki huomasi olevansa huikealla leijamatkalla. Häntä veti taivaalle värikäs jättikokoinen siivekäs leija ja alla aukeni kokonainen kylä; vihreitä laaksoja, korkeita vuorenrinteitä, linnoja ja kartanoita. Jänöhaltian ääni kuului kaukaisuudesta:

”Tämän kaikki sinä saat ja paljon muutakin. Tuolla siintää sinun linnasi palvelijoihin, tuolla huvilasi. Mutta metsästysmajan minä hävitän, sillä sitä sinä et tule tarvitsemaan. Aseita ei linnassa ole, lukuun ottamatta keskiaikaisia peitsiä ja tapparaita ynnä kilpiä ja jokunen suustaladattava mustaruutiase. Ne eivät ole toimintakuntoisia ja jos niihin koskee, ne muuttuvat kedon kukiksi. Tee sinä valintasi niiden suhteen.

Ainoat todelliset aseet, joilla minä sinut evästän, ovat Rakkaus ja Pitkämielisyys sekä Ymmärrys. Ne tulevat sinut kauas kantamaan.”

Yhä korkeammalle leija nosti pikku Talvikin. Ja yllättäen alkoi käsittämätön muodonmuutos. Pikku Talvikki kasvoi pituutta, hänen hiuksensa pitenivät ja kihartuivat ja hänen vaatetuksensa muuttui. Kauniita koruja pujottautui ranteisiin, sormiin ja korvalehtiin. Hänen kaulalleen ilmestyi hohtava helminauha.

Koruryöpyn aikana alkoi huima syöksy kohti alapuolella olevaa potkupallonkokoista maapalloa. Talvikki huusi pelosta ja jännityksestä, mutta

syöksy vain jatkui alati kiihtyvällä nopeudella. ”Käyköön kuinka käy, käy tässä kuitenkin jotenkin!” luikkasi Talvikki ohilentävälle naakkaparvelle!

Ja POPS! Talvikki oli muuttunut oikeaksi Kreivittäreksi ja katseli ihmetellen uudessa kuosissaan ulos huvilansa ikkunasta ja nautti hiukan pöllähtäneenä kaikesta näkemästään.

OIKEA KREIVITÄR

Kreivitär, sillä sellainen hän oli aikuisten oikeasti, käveli ihmetellen huvilassaan. Hän ihaili makuuhuonettaan ja sen pylvässänsä, jossa taidokkaasti veistetyt tammitolpat kannattivat huolellisesti kudottua taivaskangasta, jossa kuu ja tähdet tanssivat kilvan. Kankaan kultaiset tupsurivistöt kimaltelivat. Kaiken yllä kullattu kotkapatsas vartioi nukkujan unta.

Pesuhuone oli laatoitettu ja kuvitettu taidokkain lehtikultaisin ornamentein. Suihkun hanat olivat puhdasta kultaa ja koristeltu vihreillä smaragdeilla. Kaakeloidun pesutilan lämpiössä oli jättimäinen persialainen matto, jossa rytmisesti sommitellut kuviot toivat mieleen lapsuuden salmiakkikaramellit.

Suurimman yllätyksen Kreivittärelle toi hänen uuden huvilansa pukeutumishuone, josta johti kaariholvattu ovi makuuhuoneeseen. Huoneen hallitsevin esine oli jättimäinen tammipuinen vaatekaappi, eli garderobi. Sen vaatepuissa roikkui mitä ihmeellisimpiä vaateluomuksia: tuolla oli pitsejä ja puuhkia, tuolla strutsinsulkia ja jalokiviä taidokkaasti sidotuissa asetelmissä. Erilaiset harsot ja hunnut veivät ison osan vaatekaapin tilasta. Kreivitär tuskin sai henkeä tämän ihanuuden edessä!

Korkeassa makuuhuoneessa, jonka kattoa joonialainen pylväikkö kannatti, oli vanha rukki, jossa oli iso kerä aivinalankaa ja hopeoitu värttinä. Rukin lapa oli koristeltu lovileikkauksin ja kultauksin. Seinänurkkauksessa olevassa ikonissa Jumalan Äiti näytti hymyilevän mehiläisvahakynttilän takaa.

Pikkuruutuisen värikkäistä laseista kootun ikkunan edessä oli kolmiosainen pukeutumissuoja, sermi, jonka lyijylasimaalauksissa kirmaili kotka kahden kalan ja salaman kera.

Makuuhuoneen valaisimina oli yksinomaan öljylamppuja, joiden suipot lasiosat olivat noesta tummuneet, mutta joiden kuperat messinkipeilit hohtivat ja näyttivät niihin heijastuvat kuvat yösalaisiin.

Makuuhuone tuoksui itämaiselle parfyymille ja se sai Kreivittären ihon väreilemään miellyttävästi.

Vähemmästäkin menee aloittelevan Kreivittären pää pyörälle.

Raskaan tutustumispäivän päätteeksi Kreivitär nukkui yönsä levollisesti. Koti oli oikea rauhan tyyssija. Hän oli vielä niin voimakkaasti kiinni pienessä kiltissä

Talvikki-tytössä, että osin jakoi unensa hänen kanssaan, eikä tuntenut hätää, eikä toisaalta ollut varma, kumpi heistä unta näki: Kreivitär makuusopessaan vai pieni Talvikki heinäladossa olkien kätköissä.

UUSI AAMU

Kreivitär nousi jo varhain. Yksi syy oli Kukko Kukkelikuun aamuherätyssignaali. Se kaikui pitkänä ja väräjäväenä kaikkialle pihapiirissä ja jopa pitemmällekin, aina kaukaisten Sumuvuorten lähistölle asti.

Kreivitär pukeutui huomaamattomasti huoneessa käyneen palvelijan pukeutumisvaatepuulle tuomiin tamineisiin: aivinainen viitta, jossa oli pirtanauhoin koristellut hihansuut ja rintapielessä punapoiminnalla taidokkaasti toteutettu lilja-aihe.

Jalkoihin Kreivitär laittoi kotoiset sandaalit ja kietaisi hiustensa suojaksi silkkiliinan, jonka kuvioinnissa kaksi bambia kirmaili keitaalla itämaisen tähtitaivaan alla ja jossa juustonvärinen kuukin oli kummallisesti makuulla, kuin ukin tervattu puinen venho.

Jotain tuntui varustuksesta vielä puuttuvan.

Hetken epäröityään hän aukaisi peilipöydän eebenpuisen lippaan ja sipaisi korviensa taakse hyväntuoksuista luomuhajuvettä pienestä kristallipullosta. Hän tunsu olevansa oikea Kreivitär!

Ja sitten menoksi. Mutta minne? Mitähän Kreivittäret tapaavat aamuisin tehdä? Jospa lähtisi katsastamaan tilukset ja tutustumaan salaperäiseen lilliputtikansaan, Nuuskeleihin ja Muiskeleihin? Ja kävisi vielä taputtelemassa laamoja ja ennen muuta Kreivittären tulevaa suosikkiratsua Egotrip Ensimmäistä, isosimmuista ja hyvältä tuoksuvaan hepoa, joka aikuisten oikeasti onkin laama.

NUUSKELIT JA MUISKELIT

Kreivitär suuntasi askeleensa alakertaan ja ulos polulle, joka vei navettarakennukseen. Siellä vallitsi täysi touhu. Pienikokoiset ihmisen näköiset Nuuskelit ja Muiskelit siivosivat tallia, sukivat ratsuja ja kantoivat kuivikkeita pilttuisiin.

Kun nuo vaaksanmittaiset lilliputti-ihmiset huomasivat Kreivittären, he tervehtivät kohteliaasti ja luikkasivat hyvät huomenet, tanssahtivat pikku

poloneesin ja jatkoivat aherrustaan, kuin kukaan ei olisi tullutkaan heidän työmaalleen.

Nuuskelit ja Muiskelit olivat aivan tavallisen menninkäisen näköisiä. He pukeutuvat kuin ihmiset tai haltiat, mutta he ovat kooltaan vain pienen maitohinkin kokoisia tai ehkä vieläkin pienempiä. He asuvat talliin rakentamisensa pesissä.

Pesät ovat monimuotoisia ja monen kokoisia. Ne on kudottu oljista ja osa niistä roikkuu valjaissa tallin yläorsilla ja osa on kaivettu maan sisällä risteilevän luolaston seinämiin.

Luolastossa on oma pieni kirjasto, pieni käsityöpaja ja pienen pieni keittiö aamuateriointia varten.

TALLIN RATSUT

Entäpä ratsut sitten? Ne vasta ovat hauskan näköisiä. Niillä on pitkä kaula ja pitkät raajat. Niiden suuret silmät katselivat Kreivitärtä uteliaina ja isot korvat kääntyivät häntä kohti. Toisin kuin hevoset, ne märehivät aamuateriaansa ja niiden leuat liikkuvat sivusuunnassa hauskalla tavalla. Ne osasivat sylkeä hyvänhajuisia limapalloja monen metrin etäisyyteen. Siten ne tervehtivät tulijoita.

Ratsuja on monen värisiä: punertavia ja pitkäkarvaisia, aivan mustavalkoisia ja kullavärisen untuvaan pukeutuneita, joilla on pitkä taidokkaasti palmikoitu häntä. Nuuskelit ja Muiskelit kutsuvat niitä laamoiksi. Niiden kaukaiset esi-isät olivat tulleet Etelä-Amerikasta Andien vuoristojen karuista olosuhteista. Siksi niillä oli pitkä ja lämmin villapeite. Linnalaiset kehräsivät laamojen villan ja tekivät siitä lämpöisiä saaleja, villapaitoja ja rekipeittoja.

YSTÄVYYTTÄ

Kreivitär rakastui laamoihin välittömästi. Laamatkin ystävästyivät heti häneen. Pikkuväki hihkui onnellisena nähdessään tällaista molemminpuolista ystävyyttä. Ne laittoivat jälleen pienen tanssiesityksen pystyyn. Sillä erotuksella, että nyt tanssijoiden takana oli oma lilliputtiorkesteri: torvi, rumpu ja omituisia kielisoittimia sekä cembalo! Kappale oli vanha espanjalainen piiritanssi, zarabanda.

Orkesteri piti yllättävän kovaa ääntä, ja pilttuiden elikotkin huojuttivat pitkiä kaulojaan musiikin tahdissa.

Musisointia ja tanssimista kesti vain hetken, sillä nuuskelit ovat hyvin tunnontarkkoja työstään ja tavattoman ahkeria. Eipä aikaakaan, kun tallissa kävi jälleen vilske: harjat heiluivat, vettä ja mäntysuopaa roiskittiin käytäville ja

lannanpoistokouruihin. Kaikkialle levisi puhtauden ja onnellisuuden salaperäinen, havaintolaitteilla tunnistamaton tuoksu.

Kreivitär oli kovin onnellinen näkemästään. Varsinkin pikkuväen tunnollisuus teki talon valtiattareen lähtemättömän jäljen: tuollaiseen henkilökuntaan voi todella luottaa!

Kreivitär ystävystyi erityisesti erääseen isosilmäiseen laamaan, joka jo alusta asti tunsi ”lämpöisiä vielä julkituomattomia tunteita” Kreivitärtä kohtaan.

Isosilmäinen laama nuoli Kreivittären kämmenselkää ja otti auliisti vastaan nipun porkkanoita, jotka Kreivitär tutustumislahjana laamalle tarjosi.

Laama tunsi nimen Egotrip I ja se oli aiemmin kunnostautunut lukuisissa kauneuskilpailuissa ja missimittelöissä. Sitä paitsi se osasi laulaa kansainvälisellä apukielellä esperantolla nykyaikaisia iskelmiä ja vanhoja balladeja sekä uida kilpaa!

Tämä laama on linnassa erityisasemassa. Sen pilttuu on ilmastoitu ja parfymoitu itämaisain hajustein. Kovasti toivotaan, että tämä huolenpito auttaa sitä synnyttämään lähiaikoina pienen pieniä laamavarsoja!

Egotrip Ensimmäinen on pikkuväen erityisen huolenpidon kohde ja sitä paitsi Kreivittären tuleva henkilökohtainen ratsu.

LUOLAKOIRA OPASTAA

Seuraavana aamuna Kreivittären koira, rodultaan Luolakoira ja nimeltään Rex, saapui läähättäen Kreivittären luokse. Se oli tavannut aamulenkillään Lähiölähteen Kastekeijun, joka houkutteli Kreivitärtä tutustumaan mitä pikemmin Kreivittären linnaan ympäristöineen.

Puhuva Luolakoira Rex pyysi Kreivitärtä käyttämään huvilan katolle lentoonlähätalustalle pysäköityä poljettavaa lentolaitetta. Siten Kreivitär pääsisi parhaiten tutustumaan tiluksiinsa ja lentämään suoraan linnansa kasvilavojen ylitse puutarhaan.

Kreivitär kiipesi Luolakoira Rexin kanssa huvilansa katolle ja löysi sieltä huteran näköisen lentolaitteen ja sen käyttöohjeet.

Rohkeasti hän istuutui tuon omituisen vimpaimen ohjaimiin. Kreivitär sitoi Luolakoira Rexin vyöllä selkensä taakse kiinni ja antoi lentohärvelin syöksyä hyppymäkimäiseen kouruun, joka heitti heidät matkaan kohti valkoisina pumpuleina leijuvia poutapilviä. Luolakoira Rex pelkäsi vielä enemmän kuin Kreivitär. Ilmakuopat tärisyttivät hennon korenon vielä hennompiä siipiä ja muutoinkin matkanteko tuntui aluksi hyvin epävarmalta.

Lentäjänä Kreivitär oli jo kuitenkin vanha tekijä. Olihan hän käynyt jättileijalla niin korkealla, että maailma näytti hänen silmissään potkupallon kokoiselta.

LINNAN ILOJA JA ARKEA

Iloiset pikkuriikkiset Nuuskelit ja Muiskelit taputtivat riemastuneina käsiään, kun Luolakoira Rex ja Kreivitär laskeutuivat lentohärvelillään keskelle puutarhaa, aivan suihkulähteen viereen ja kastuivat sen pisaroista läpimäräksi.

Ensin Luolakoira Rex tärisi hetken lentomatkan jälkeen ja pudisteli päätään siten, että korvat pitivät merkillistä räpätystä läpsytellessään päätä vasten. Pian se kuitenkin hyppeli iloisesti pälpättäen Kreivittären ympärillä ja nuoleskeli Nuuskeleita ja Muiskeleita, jotka olivat tuskin sitä korkeampia ja ilahtuivat Rexin tulosta suunnattomasti ja halusivat vuoron perään ratsastaa koiralla pitäen tiukasti kiinni sen karkeista niskavilloista.

Kreivitär tutustui linnan kasvilavoihin. Ne olivatkin kooltaan valtavia, pienen jalkapallokentän kokoisia. Niissä kasvatettiin yrttejä ja kedon kukkia. Yrtit pakattiin pieniin pusseihin ja myytiin maailmalle parantamaan kaukaisissa maissa asuvien ihmisten ihmeellisiä vaivoja, kuten unipöpöä, hippelispoppeliskuumetta ja vaaleanpunaista rakkaudenpuutteesta johtuvaa luukatoa.

Kedon kukat taas käytettiin sellaisenaan hajuvesilaboratorion tarpeisiin. Linnan hajuvesi oli maailmankuulua. Se tehtiin puhtaista luonnontuotteista. Siinä ei käytetty lisäaineita, eikä eläinten eritteitä. Sitä ei myöskään allergiatestatu eläinkokeilla. Kreivittären mielestä eläimillä oli oikeus elää omaa elämäänsä, ilman että ihminen niitä tarpeettomasti kiusaa omien turhamaisten tarpeittensa eteen. Kreivitär piti näitä seikkoja erityisen tärkeänä.

Toisaalta Kreivitär arvosti suunnattomasti myös puhtaita tuoksujia ja kauniita värejä. Ne vain piti tuottaa hyvällä mielellä ja rehellisellä omallatunnolla. ”Maailma muuttuu, muututaan mekin!” tuumi Kreivitär.

Nuuskelit ja Muiskelit esittelivät Kreivittärelle linnaa, sen kammioita sekä talonkorkuisia huoneita.

Seinät olivat täynnä esi-isien tummuneita muotokuvia kullatuissa kehyksissään. Vaakunahuone oli koristeltu mitä kummallisimmin puisin vaakunoin ja kirjastuhuone tuoksui tunkkaiselta paperilta. Pesulahuone ja mankeliosasto kaipasivat pikaista tuuletusta.

Pikkuväki oli ahkeraa joukkoa. Se ei sietänyt minkäänlaista laiskottelua. Pian kaikuikin linnassa Nuuskeleiden ja Muiskeleiden reipas laulu. Iloinen työn täyttämä porina kuului kaikkialta.

Tarpeetonta on mainita, että jo viikon kuluttua linna hohteli puhtautta, sen puutarha oli hoidettu ja puut leikattu.

Hajuvesilaboratorioon oli tuotu kahmalokaupalla tuoreita kedon kukkia, kosmisia liljoja ja hippeleitä. Pikkuväki opetti Kreivitärtä tislaamaan niistä mitä huumaavinta ja vienotuoksuisinta luomuhajuvettä. Hajuveden merkki on Aurora I.

Hajuveden valmistus ei ollutkaan mitään turhaa puuhaa. Monenlaisia linnan tuottamia tuoksuja myytiin kaukasiin maihin ruhtinaille, maharadzoille ja sheikeille.

Hajuveden ja yrttitilan myyntituloilla katettiin linnan ylläpitokulut, jotka eivät olleetkaan mitenkään vähäiset!

Aikojen saatossa linna oli rapistunut verraten huonoon kuntoon. Linnan katon paanut oli uusittava, vesijohdot olivat ruostuneet umpeen ja puutarhan kastelukanavien vedennostopumput olivat jymähtäneet kiinni huollon puutteessa.

Kreivittären päätä särki, kun hän ajatteli, miten hän oli joutunut tällaiseen tilanteeseen. Olisiko sitä sittenkään pitänyt mennä auttamaan moista ontuvaa jänörukkaa tai ylipäänsä mennä mihinkään latoon nukkumaan ja unia näkemään! Toisaalta; ikävää se elämä joskus oli kotopolullakin. Samat metsän eläimet täälläkin ovat seurana.

Pikkuväki huomasi Kreivittären huolet ja Nuuskelit toivat hänelle lasillisen oman tilan piristävää yrttijuomaa. Se tepsikin välittömästi.

UUDET HAASTEET

Kreivitär ajatteli, että tilanne on vaikea, mutta ei toivoton. Jostain hänelle tuntemattomasta syystä hän nyt yksinkertaisesti on Kreivitär. Aivan kuten joku on sorvari, kampaaja tai presidentti. Joku voi olla satulaseppä tai koululainen; tyttö tai poika. Parasta hyväksyä tilanne tällaisenaan.

Mutta mitä nyt pitäisi tehdä? Ensinnäkin pitäisi huolehtia siitä, että itsellä on hyvä olla. Siten jäisi aikaa ja voimaa huolehtia myös muista lähimmäisistä. Tällainen linna on isotöinen kapistus! Jo kotipihan leikkimökissä oli paljon puuhaa, että se pysyi siistinä sisältä ja ulkoa. Joskus tuntui siltä, että nurmikkokin sen ympärillä kasvoi Talvikin korkeuden verran viikossa. Ainakin se siltä tuntui. Ja ruohonleikkuri oli raskas työntää.

Nyt on vain parasta alkaa järjestelmällinen siivous, tavaroiden inventoiminen ja paikkojen katsastaminen.

Näin Kreivitär tuumi, sitoi hiuksensa vihreällä silkkiliinalla, puki ylleen työnuttunsa ja lähti etsimään pikkuväkeä avukseen ja oppaakseen. Linnassa oli paperin käyttö säännösteltyä. Tämä johtui siitä, että valkoinen paperi tehdään tavalla, joka pahentaa jäteveden laatua.

Siksi linnan laboratoriossa käytettiin vain itse tehtyä harmaata paperia. Se taasen ei oikein hyvin sopinut muistiinpanojen tekemiseen. Siksi linnanväki käytti muistiinpanojen tekemiseen kivitaulua, johon piirrettiin puikolla. Taulua kutsuttiin rihvelitauluksi.

Kainaloonsa Kreivitär siis otti rihvelitaulun muistiinpanoja varten ja lähti reippain askelin kohti päivän uusia haasteita.

”Tärkeintä on päättäminen”, tuumi Kreivitär ja poistui huoneestaan tomerana ja määrätietoisena kohti uusia haasteita.

UJO RITARI LÄHTEE MATKALLE

Kaukaisten Sumuvuorten tuolla puolen Ujo Ritari oli kuullut Kreivittären saapumisesta linnaan.

Hän herätti varhain laamaratsunsa ja kertoi sille aikomuksistaan lähteä tapaamaan Kreivitärtä. Tuo oiva ratsukko punastui jännityksestä: hänkin saisi nähdä aivan oikean Kreivittären!

Ujo Ritari oli kyllästynyt yksinäisyyteen ja kaipasi ympärilleen kaikenlaista elämää ja hyöriä. Hän arveli sitä linnassa nykyään yllin kyllin olevan. Ainakin aiemmin linna oli ollut toiminnan tyyssija.

Sitä paitsi, ajatteli Ujo Ritari, Kreivittärellä saattaisi olla käyttöä hänenlaiselleen mitään pelkäämättömälle miehelle:

”jos ei muuten niin vaikkapa vain pikku remontteja tekemään sillä välin, kun isot urotyöt antaisivat odottaa itseään.”

Näin Ujo Ritari tuumi itsekseen ja taisipa näitä mietteitä mutustella niin ääneenkin, että laama taas aivan punastui.

Ujo Ritari satuloi laamansa ja lähti pitkälle vaellukselle kohti Kreivittären linnaa. Mukaansa Ritari otti Kaikkien Ritareiden Käsikirjan. Kedon kukat painoivat päänsä alas nöyryyden ja kunnioituksen merkiksi. Keltaiset sitruunaperhot tanssivat juuri oppimansa perhosten kansantanssin, Saaran paremman polskan ja toivottivat kera kedon kimalaisten surinoin onnea Ujon Ritarin matkalle.

RAKASTUMINEN

Varhain aamusella Luolakoira Rex nyki emäntänsä hereille ja selitti moninaisin sanankääntein virkistävän aamuratsastuksen tarpeellisuutta ja sitä, että nyt nimenomaan olisi ratsastettava katsomaan, kuinka aurinko nousee Sumuvuorten ylle.

Silloin ilma olisi kauneimmillaan. Ei olisi liian kuuma eikä kylmä. Linnut laulaisivat, perhoset lentelisivät ja kimalaiset pitäisivät surinaharjoituksiaan. Hyvällä onnella saattaisi kuulla, kuinka sirkkaorkesteri virittelisi jousiaan ja nähdä tuulihaukan huiman syöksyn!

Kreivitär ymmärsi vähemmästäkin, että juuri nyt olisi lähdettävä. Sitä paitsi hän oli nähnyt merkillisen enneunen, jossa hän kohtasi jotain sellaista, joka muistuttaisi kalasäilykepurkkia, hevosta ja linnun päätöyhtöä. Kaiken lisäksi tuolla oudolla yhdistelmällä olisi miekka ja peitsi!

Hän ei voinut käsittää, mikä se sellainen olisi, häntä nauratti kovasti ja vain vaivoin hän hillitsi tirskahtuksensa. Eihän Kreivittären sopinut käyttäytyä kuin pienen työnhupakon, mikä hän itse asiassa taisikin olla.

Kreivitär antoi Nuuskeleiden ja Muiskeleiden satuloida Egotrip Ensimmäisen ja ratsasti käymäjalkaa Luolakoira Rexin saattelemana kohti Kaukaisia Sumuvuoria.

Tietämättä mitään Ujosta Ritarista Kreivitär nautti matkastaan. Hän kuuli laamaratsun hengityksen, kimalaisten surinan ja lopulta jopa sirkkojen jousikvartetin harjoittelun äänet!

Aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta ja Kaukaisten Sumuvuorten profiili terävöityi vihreän tasangon toisella reunalla.

Edes Nuuskelit tai Muiskelit eivät koskaan saaneet tietää, mitä tuolla matkalla oikein tapahtui. Luolakoira Rex vaikenä matkasta kuin linnan ikiaikaiset muurit. Jonkinlainen outo levottomuus kuitenkin täytti linnan tämän matkan jälkeen. Salaperäistä sipinää kuului niin linnan kesyjen rottien pesistä, kuin myöskin lilliputtien kammioista.

Tuon ratsastuksen seurauksena valkeat kirjekyyhkyt asioivat yhä useammin linnan kyyhkyslakassa ja öisin sulkakynä rapisutteli valkealle pergamiinille rakkautta tihkuvia sanoja ja kirjeitä kulki: yöllä kirjeenkuljetusasialla olivat lepakot, päivällä kyyhkyt.

Luolakoira Rex oli tyytyväinen tapahtumien kulkuun. Sanattomalla sopimuksella hän sai käyttää Kreivittären pesutiloja, silloin kun Kreivitär ei ollut paikalla. Luolakoira Rex nautti näistä hiljaisista viikoittaisista pesuhetkistään suunnattomasti. Hänen ammeessa laulamansa italialaiset aariat kuuluivat aina Lilliputtien pesiin asti.

KIHLAUS JA AVIOLIITTO

Ujo Ritari oli siis kohdannut Kreivittären vain kerran. Se tapahtui silloin, kun he toisistaan tietämättä ratsastivat nummella lähes päin toisiaan Kreivittären ensimmäisellä ratsastusmatkalla kohti Kaukaisia Sumuvuoria.

Tästä maata järisyttävästä tasankokokemuksesta rohkaistuneena hän kopotteli ratsullaan uudelleen kohti Kreivittären linnaa, jossa Kreivitär tiesi sydämessään odottaa hänen tuloaan. Ujolla Ritarilla oli mukanaan kimppu punaisenhunajaisia Kosmisia Liljoja.

Sitten tapahtui hiljainen ja salaperäinen kosinta, jonka sisällön tietävät vain Kreivitär ja Ujo Ritari. He tekivät keskinäisen koko heidän elämäänsä käsittävän sopimuksen. He päättivät alkaa elämään samaa perhettä koko linnanväen kanssa.

Asiat vyöryivät uskomattomalla vauhdilla. Osin Nuuskeleiden ja Muiskeleiden ansiosta. Juuri pikkuväki oli se toimeenpaneva voima. He kertoilivat Kreivittärelle, kuinka tärkeää olisi, että linnassa olisi joku iso ja vahva mies, joka voisi auttaa heitä jokapäiväisissä askareissa ja joka viihdyttäisi Kreivittärtä tämän yksinäisinä hetkinä tuon kivisen rakennuksen isoissa saleissa. Ja oliko se niin mukavaa edes syödä yksin pöydässä, jonka ääreen mahtui hyvinkin sata ihmistä?

Niin siinä sitten lopulta kävi, että pikkuväki sai Kreivittäreltä toimeksiannon. Oli laitettava pystyyn suuret juhlat. Paikat oli siivottava ja kiiltävät pinnat puunattava. Öljylamput oli pestävä, niiden nokiset lasit puhdistettava ja messinkiosat saatava hohtamaan kuin kulta konsanaan.

Laamoille piti annettaman parhaat appeet ja hyväntuoksuiset kuivikkeet. Pikkuväelle piti tarjottaman vain parasta ja autettava heitä laittamaan juhlatamineensa kuntoon.

Juhla ei ole mikään juhla, elleivät eläimetkin saa omaa osuuttaan. Niinpä Kreivitär trimmasi Luolakoira Rexin mahdollisimman näyttäväksi ja vei hänet koko tienoon parhaimman valokuvaajan luokse ikuistettavaksi oikein värifilmille!

Rex tajusi tilanteen arvokkuuden ja pyysi pitkällä ja värisevällä uikutuksella vaunuihin matkaevääkseen ison savuluun.

Egotrip Ensimmäinen oli onnellinen. Jostain hänelle tuntemattomasta syystä hän sai osakseen lähes ylenpalttista huomiota. Pikkuväki hieroi sen turtuneita lihaksia ja hoiti kaviot kuntoon hopeisella raspilla. Häntä ja harja letitettiin ja silmäripset saivat salaperäistä tummaa kiiltoa Kreivittären laboratoriossa valmistetusta mystisestä aineesta.

Hepo hyräili itseksensä pikkuväen hyvin tuntemalla kielellä esperantolla iskelmiä ja muisteli hiljan kuulemiaan runoja:

-”Menso mia estas ema, cerbo mia certe celas kanti nut, komenci ruli tiujn...”

(Kalevalaa: ”Mieleni minun tekevi...”)

Kreivitär puolestaan tutki garderobinsa sisältöä. Moninaiset olivat tamineet: huntuja, puuhkia ja monta hyllyllistä kenkiä. Kengissä oli korkeita korkoja, matalia korkoja ja kokonaan ilman korkoja olevia. Kärjet olivat teräviä kuin naulan kärki tai sitten aivan pyöreitä tai puolipyöreitä tai jopa neliskulmaisia. Kreivitär ihmetteli, että millaisiinkohan jalkoihin nämä oli tarkoitettu. Hän ainakaan ei pystynyt ottamaan niillä yhtään askelta.

Mieluusti Kreivitär olisi nähnyt jaloissaan krokotiilinahkaiset jalkineet. Hän kuitenkin muisti, että krokotiili on suojeltu eläin, joka oli kuolemassa sukupuuttoon juuri naisten turhamaisuuden vuoksi. Niinpä hän vetäisi jalkoihinsa räätälin tekemät saapikkaat, joiden pohjat oli kiinnitetty puunauloilla. Pitkään soviteltuaan serminsä takana vaatevarastoja, hän lopulta rakensi itselleen yhdistelmän, joka oli samalla maanläheinen, että juhlava ja ennen muuta mieliinpainuva. Todellista kerrospukeutumista! Kevyiden sinisten haalareiden verhona oli lähes läpinäkyvä kukikas hamonen ja tiukan puseron ylitse Kreivitär kietaisi karvamatoa muistuttavan puuhkan. Päähän hän asetti tulipunaisen leveälierisen hatun, jonka koristeena oli täytetty käärme ja strutsinsulkia. Rintapieleensä, juuri sydämen kohdalle Kreivitär valitsi kunniamerkkikokoelmastaan vapaasorvarittaren kunniamerkin purppuraisin Kosmisiin Liljoin! Korviinsa Kreivitär kiinnitti isot kultaiset korvakorut, joihin oli upotettu vihreitä smaragdeja ja punaisia rubiineja käärmemäisiksi jonoiksi. Kreivittären rannerenkaat kilisivät puhdasta hopeaa ja rintarossi kimalteli timantteja sekä safiireja. Kreivitär peilaili itseään kokovartalopeilinsä edessä ja oli tyytyväinen näkemäänsä.

Ja miksi tämä kaikki hääääminen? Siksi, että tapahtuisi Ujon Ritarin ja Kreivittären kihlautuminen ja avioliitto! He alkaisivat yhteisestä sopimuksesta vastedes elää yhdessä kuin aviopari, kuin mies ja nainen. Siten kuin isä ja äiti. Ja mistä tietää, vaikka saisivat yhdessä lapsiakin ja linnan käytävät täyttyisivät lähiaikoina pienten kirmaajien metelistä ja leikkikalujen kolinasta?

Siis linna alkaisi elää! Pikkuväkeä hiukan kiusasi ajatus, että jos vaikka ”Peltipurkki”, kuten he leikkisästi Ujoa Ritaria nimittivät, ja Kreivitär saisivat lapsia. Jos vaikka kaukaisessa tulevaisuudessa puoli tusinaa parkuvia kakaroita juoksisi pitkin linnan soihtujen valaisemia öisiä käytäviä ja pitäisi pikkuväkeä hereillä aina aamun tunneille asti. Hetken jutellessaan kauhuissaan moisista hirmukuvista he rauhoittuivat. He päättivät, että rauhoittaisivat lapset vuoron

perään. Hehän voisivat vaikka istua kätkeyeissä laulamassa tuutulauluja ja lukea elämäkertojaan lapsille, kunnes he nukkuisivat.

Ajatus sai yksimielisen kannatuksen ja pikkuväki päätti yksissä tuumin toimia sen eteen, että koko linna täyttyisi lapsista ja heidän äänistään.

Mutta millaiset ovat häät? Keitä sinne tulee? Kuinka sinne pukeudutaan? Mitä niissä oikein tapahtuu? Onko siellä paikalla pappi, joku noita tai kuningas? Ja miten moinen tilaisuus vaikuttaisi pikkuväen elämään?

Uudet ja monimutkaiset kysymykset saivat pienet kasvot mietteläiksi.

Ainakin kaikki tämä tietäisi kovasti työtä; paikat olisi siivottava ja juhlaavaatteet kaivettava esiin naftaliinista. Juhlaherkkujen valmistus olisi aloitettava mitä pikimmin ja tulevista kemuista olisi tiedotettava naapurikonnun lilliputeille.

Valkeat kirjekyyhkyt saisivat lähteä heti aamuvarhaisella matkaan.

Näin he päättivät ja riemusta kiljuen ryntäsivät kukin taholleen toimimaan sen eteen, että Kreivitär ja ”Peltipurkki” olisivat tyytyväisiä tuleviin juhliin!

Nuuskelit ja Muiskelit olivat kattaneet juhlasaliin Kreivittärelle tavanomaisen arkiaterian. Tällä kertaa monihaaraisen hopeakynttelikön valaisemaan pitkään pöytään oli pellavaiselle liinalle katettu hopeisia vateja, kulhoja, tarjottimia, kippoja, kuppeja ja ties mitä tarpeettoman hienoja esineitä.

Vadeilla ja lautasilla oli monenlaisia herkkuja. Ne höyryivät, kihisivät, matelivat ja möyriivät tai olivat ylimalkaan muuten vain hyväntuoksuisia, eksoottisen näköisiä ja ruokahalua kiihottavia. Ne oli tuotu mereltä, maalta ja ilmasta. Kreivitärtä hirvitti. Tällaista ruokien paljoutta hän ei enää ikimaailmassa haluaisi nähdä. Sitä paitsi hän ei haluaisi enää syödä mitään elävää eikä yksin. Eikä kohta enää tarvitsisikaan. Taloonhan oli tulossa mies.

Moisia hän ajatteli popsiessaan merikrottia, tryffeleitä ja puikulapottuja.

Palanpainikkeeksi hän nautti kokkelipiimää ja laamanmaitoa. Mämmi ja mustamakkara puuttuivat tällä kertaa pöydästä, mutta rössypottuvati oli täpösen täynnä muikkukalakukon vieressä.

Mutta sille hän ei voinut mitään, että yksinäinen ateria on ateria ilman tunnetta ja ilman tunnetta syöty ruoka ei maistu.

Nuuskelit ja Muiskelit olivat virittäneet torvigramofonin lautaselle soimaan Kreivittären lempimusiikkia. Jussi Björling lauloi joulusta ja savikiekkolevy rahisi kotoisasti. Oman kiehtovan lisänsä musiikkiin toi vieterivetoisen soittimen peltisen ämyrin outo kaiku.

Kreivitär kyynelehti ja huokaili. Hän olisi masentunut kokonaan, ellei olisi muistanut tulevia juhlia ja Ujon Ritarin olemassaoloa! ”Totisesti, yksinäisyys on

musertavaa. Kaveri pitää olla”, tuumi Kreivitär! ”Häntä pystyyn, vaikka hakaneulalla!” Näin tomerin mieltein Kreivitär päätti aterian ja suuntasi päivälevolle budoaariinsa.

Kreivittären vanha äiti oli aikoinaan, silloin kun Kreivitär oli vielä Talvikki, opettanut tyttöä ottamaan pienet nokoset aina ruuan päälle. ”Muutoin ruoka luulee olevansa jäniksen vatsassa!”. Näin äiti oli usein sanonut ruokailun jälkeen.

Vaikka Kreivittärenä oli kiva olla, muisteli Kreivitär joskus Talvikkina oloa. Nuo muistot tosin olivat unenomaisia ja kuin katselisi jotain maisemaa usvan lävitse. Kreivitär ei ollut ihan varma, että oliko Talvikkina olo ollut vain jonkinlaista unta. ”No, oli miten oli, on se jotenkin kumminkin!”, tuumi Kreivitär ja nukahti jättimäiselle vuoteelleen unikankaan alle, kullatun kotkan vartioimien tähtien, aurinkojen ja planeettojen syleilyyn.

JUHLAT

Kreivitär ja Ujo Ritari olivat julkistaneet kihlauksensa ja avioliittonsa linnan väelle.

Tapauksen kunniaksi järjestetyt juhlat olivat mieleenpainuvat. Nuuskeleiden ja Muiskeleiden orkesteri soitti yötä päivää. Tuntui siltä, että pikkuväki ei saisi milloinkaan tarpeekseen musisoinnista ja riekkumisesta tanssien pyörteissä. Kaikkialta lähitienoolta saapui väkeä. Tuli maaseudun ihmisiä, naapurikonnun Lilliputteja, metsän eläimiä ja kaiken huipuksi Itämainen Sirkus!

Sirkustirehtööri tuli alun perin vain pyytämään apua. Oli nimittäin niin, että eräistä vankkureista oli hajonnut pyörän laakeri ja ilman sepän apua sitä ei olisi saatu kuntoon.

Kreivitär antoi auliisti apuaan ja Nuuskelit ja Muiskelit kuumensivat ahjon hiilet ja yhdessä pajavasaroin korjasivat vaunut.

Todellisuudessa sirkusseurueen oli lähettänyt Hyvä Haltiatar. Tarkoitus oli nimittäin se, että seurue esittäisi mitä ihmeellisimpiä taidonnäytteitä ja viihteellisiä numeroita juhlien kunniaksi! Kreivittären tietämättä haltia seurasi hänen kaikkia toimiaan ja auttoi asioita menemään oikeaan uomaansa.

Ja kävi seuraavanlaisesti: nuorallatanssijatar esiintyi huimaavissa korkeuksissa, veitsenheittäjä heitteli teräviä puukkojaan ja opetti Kreivittärelle seitsemän miekan tanssia. Seurueen eläimet tekivät taitotemppeja ja hassunkurinen delfiini pompotteli paljussaan palloa kuononsa päällä ja laski seitsemään kahdeksalla eri kielellä yhdeksän kertaa!

Puhuva papukaija kertoili pikkutuhmia juttuja esperantoksi (se oli sirkuksen virallinen kieli) ja seepra riehaantui riisumaan yöpukunsa ja tanssimaan juhlapöydällä herkkujen keskellä!

Käärme näytti lasipöydällä vaikeimman temppunsa: Se söi itsensä aloittaen peräpäästään ja kukosi itsensä taas ulos jäniksenpapanan kokoisesta mustasta möykystä!

Pikkuväki oli mietiskelykammiossaan puhunut linnan viimeaikaisista tapahtumista. He olivat yksimielisesti sitä mieltä, että linna tarvitsi asujamistoonsa miehen. Mieluusti juuri tuollaisen Ujon Ritarin kokoisen peltipurkissa liikuskelevan voimahirmun. Edes hänen ruosteisen haarniskansa kitinä ei häirinnyt Nuuskeleita ja Muiskeleita. Oikeastaan nuo narinat toivat mukanaan turvallisuutta.

”Peltipurkki”, kuten pikkuväki Ritaria ystävällisesti nimitti, kuului jo tavallaan kalustoon. Ritari auttoi pikkuväkeä voimaa vaativissa töissä. Ja niitä riitti: oli käytettävä lekaa ja vedettävä auraa. Peltohommissa tarvittiin miestä: perunannosto kyllä sujui yksi peruna kerrallaan, mutta Egotripin heinät olivat jo hankalampia saada seipäälle. Kuhilaitakin oli kokeiltu, mutta jopa niiden teko oli liian aikaavieppää touhua lilliputeille.

Ujo Ritari työskenteli linnan katolla. Hän laittoi katon uusiksi. Putkityöt veivät oman työrupeamansa ja lisäksi viemärit oli uusittava. Ujosta Ritarista tuntui siltä, että kun toisesta päästä työt loppuu, toisesta päästä ne taas alkavat. ”Kait se elo on sellaista?” tuumi Ujo Ritari, ja selasi Kaikkien Ritareiden Käsikirjan korjattua painosta.

Kun tuo seikkailuja kaipailut ”säilykepurkki” mietti entistä elämäänsä, ei hän juuri sen perään kaipailut. Ritarina olo on toisinaan hyvin tylsää. Varsinkin silloin, jos mitään ei tapahdu. Huimia seikkailuja sattuu miehen tielle vain noin yhden kerran kymmenessä vuodessa. Muu aika on typerän tuntuista odottamista.

Täällä linnassa sitä vastoin oli koko aika jotain tekemistä. Sitä paitsi Kreivitär oli hyvin kiinnostava ja salaperäinen henkilö. Ujo Ritari ajatteli, että hän tuskin koko elinaikanaan saisi selville tuon mystisen ja taianomaisen henkilön syvimpiä mietteitä. Mikä oli esimerkiksi se reikiä käsittelevä kirja Kreivittären yöpöydällä. Siinä puhuttiin parantamisesta, eikä reikien tekemisestä. On vain asioita, joita ei tahdo ymmärtää, tuumi Ujo Ritari ja yskäisi haarniskaansa, joka viimeaikojen kasviruokakuurin jälkeen oli alkanut tuntua ontolta. Jopa yskäisyn kaiku viipyi jossain vatsan tienoilla yllättävän pitkään.

Näiden asioiden pohtiminen ja toteuttaminen oli paljon antoisampaa kuin jatkuva seikkailujen etsiminen. Ujo Ritari päätti olla tyytyväinen tilanteeseensa.

Itämainen Sirkus oli saanut esiintymispaikat valmiiksi. Maahan oli kaivettu iso kuoppa, johon oli koottu uima-allas delfiinille. Altaan ylle oli pingotettu huimaan korkeuteen bambuseipäiden varaan nuorallatanssijan köysi.

Eläinvankkureista käyskenteli ulos lastaussiltaa pitkin mitä kummallisimpia olioita: yksisarvinen oinas, kolmekyttyräinen kameli ja rumpua lyövä elefantti. Tanssiva seepra oli hauskan näköinen ja delfiini höpötti koko ajan sirkuksen virallisella kielellä esperantoksi: ”Mia nomo estas Pipi kaj mi estas lerta besto!” (Minun nimeni on Pipi ja minä olen taitava eläin.)

Sirkustirehtööri kulki ylväänä mustassa frakissaan silinterihattu päässään ja hänen tarkka silmänsä valvoi sirkuksen pystyttämistä. Se ei ollutkaan mikään pieni homma. Vahinkoja ei saanut sattua ja paikkojen piti olla puhtaana esityksen alkaessa. Hänen turvonnut nenänsä punoitti jännityksestä.

Tirehtööriä harmitti varsinkin karkkipapereiden heittely maneesille. ”Puhtaus on puoli ruokaa” hän tapasi sanoa.

Tätä sanontaa eläimet ihmettelivät. Mitäs tällä kaikella nyt oli ylimalkaan ruuan kanssa tekemistä ja mikä se sitä paitsi on ”ylimalka”. ”Kyllä maailmassa ihmettelyä riittää, jos vain suvaitsee alkaa ihmettelemään”, sanoi Riekkuaapina haitarinsoiton lomasta.

Sirkuksessa kaikki osallistuvat kaikkeen. Taitoratsastaja kantaa vapaa-aikanaan penkkejä ja pystyttää telttaa. Merenneidot siivoavat ja eläimet pitävät vartiota.

Usein sirkuslaiset elävät yhdessä koko elämänsä. Sirkuksen mukana on myös lapsia, jotka ovat syntyneet eläintallien pahnoille vaikkapa kesyn leijonan syleilyyn. Sirkuksen kuri näyttää ulkopuolisesta kovin ankaralta, mutta se on välttämätöntä, jotta tämä kiertelevä yhteisö toimisi ja onnettomuuksia ei sattuisi. Sirkus puhalttaa aina yhteen hiileen ja kaikki puolustavat kaikkia. Se toimii yhdessä kuten yksi suuri perhe.

Suuri ilta koitti! Oli se hetki, johon oli valmistauduttu monta päivää.

Kaikki oli valmista. Katselijat olivat laudoista kyhätyillä porrastetuilla katsomopenkeillä. Vallitsi syvä hiljaisuus, jonka rikkoi vain Taikurin papukaijan tirskahtelu.

Sirkustirehtööri astui pyylevänä ja punakanpönäkkänä juhlavaatteissaan pingviinimäisesti keskelle sahanpurumaneesia ja kumarsi syvään:

”Bonan tagon mia koraj amikoj!” hän sanoi esperantoksi (”Hyvää päivää rakkaat ystäväni”). ”Itämaisella Sirkuksella on vuosituhansien perinteet ja nyt me haluamme vastata saamaamme ylenpalttiseen ystävällisyyteen esittämällä joitakin maailmassa täysin ainutlaatuisia taitotemppeja, huimaa notkeutta, silmänkääntämistä, vatsastapuhumista ja muita ihmeitä!”

hän jatkoi. Samalla orkesteri räväytti fanfaarit ja esiintyjät tulivat kumartamaan yleisölle.

Kreivitär puristi lujaa Ujon Ritarin juuriöljyttyä haarniskaa, niin jännittynyt hän oli. Pikkuväki kihisi ja heidän olonsa oli kuin muurhaispesässä. Yleisö ablodeerasi, hihkui ja taputti käsiään toinen toistaan huimempien esitysten päätteeksi.

Tulennielijäveljekset puhaltelivat taivaalle tulisydämiä, Aliisa-prinsessa teki voltteja korkealle pingotetulla köydellä ja tanssi silkkinauhan kierteisen serpenttinikuvion lävitse. Seepira hauskuutti läsnäolijoita twistaamalla yöpuku päällään pöydällä ja seisomalla päällään.

Papukaija kertoi pikkutuhmia juttuja esperantoksi ja pikkuväki taputti innoissaan. Kuulivathan he harvoin kotikieltään näillä konnuilla ulkopuolisten lausumana.

Veitsenheittäjä siemaili ennen esitystä hänelle tarjoiltua taikajuomaa ja oli sitten aivan tolaltaan hämmästyksestä, kun suhisevat tikarit lensivät sinne, minne ne oli tarkoitettukin. ("Oho, sano veitsenheittäjä, kun osui!").

"Tuota pitää kokeilla", tuumi Ujo Ritari mielessään. "Onhan se ihan jotain muuta kuin syökyä peitsi tanassa kohti tuulimyllyjä!", hän jatkoi itsekseen, siteeraten Ritarien Seikkailukäsikirjan korjattua painosta.

Aika kului siivillä. Ilta tuli ja esitys loppui. Todellisuus tuntui hiukan kummalliselta nähtyjen ihmeiden jälkeen. Ujo Ritari ja Kreivitär vetäytyivät budoaariinsa. Hetken kuluttua sieltä kuului torvigramofonin peltinen räminä. Ruosteisesta kirskunasta päätellen siellä tanssittiin valssia illan hämyssä raskaiden verhojen peittäessä kristalliset ikkunat. Kaikki olivat väsyneitä, mutta onnellisia. Ei vähiten uusi pariskunta: Kreivitär ja Ujo Ritari!

ELÄMÄN RIEMUA

Linnan täytti iloinen hyörinä. Juhlia järjestettiin ja päivällispöydät notkuivat hyväntuoksuisista herkuista. Luomuhajuvesi kävi hyvin kaupaksi ja laboratorioon palkattiin lisää väkeä: kemistejä, laboratorionhoitaja, kauppamiehiä...

Puutarha sai vakituisen hoitajan ja laamatallit saivat Nuuskeleiden ja Muiskeleiden avuksi isokokoisia ihmisiä.

Kaiken kaikkiaan elämä linnassa oli hyvin kiehtovaa ja auvoista. Kreivitär ja Ujo Ritari, joka ei enää ollut niin ujo ja jopa riisui haarniskansa silloin tällöin ja jopa suihkussa ja saunassa, olivat onnellisia.

Ujo ritari aloitti hiljalleen paluun arkeen. Hän kunnosteli linnan vuotavia kattoja, takoi pajassa uuden rautaportin ruostuneen veräjän tilalle.

Työtä oli myös viljavilla vainioilla ja laamojen tallissa. Pikkuväki ei pystynyt käsittelemään edes suurella joukolla painavia maataloustyökaluja ja sepän

vasaroita. Yritystä heillä kyllä riitti ja he siivittivät ponnistelujaan hurjilla työlauluillaan.

Välillä pikkuväki rentoutui laittamalla pystyyn upeat juhlat, joissa tanssittiin pöydillä ja uitiin puurokattilassa huoneenlämpöisessä vedessä. Suurta hupia tuotti istuminen leivänpaahtimen päällä ja sen hetken odottaminen, kun kuuma leipä singahtaa ulos ja heittää pikkuihmisen suoraan uimalana toimivaan kattilaan.

Kreivitär käytteli ahkerasti liitolaitettaan ja tarkasti tiluksiaan. Hän nautti lentämisestä ja usein Luolakoira Rex istui navigaattorina Kreivittären takana tiukasti turvavöihin kiinnitettynä ja kypärä päässään. Luolakoira Rex oppi nopeasti taitavaksi lentäjäksi seuraamalla Kreivittären temppuilua tuolla huteralla lentolaitteella. Hän kävi salaa muutaman kerran itsekin kokeilemassa lentämisen salaisuuksia. (Hys! Älä kerro kenellekään!)

KESYT ROTAT JA HEIDÄN SALAISUUTENSA

Linnan kesyillä rotilla oli salaisuus. He olivat kuulleet linnan korppilinnuilta jotain aivan ihmeellistä. Sitä he vetäytyivät pohtimaan pesäkolonsa uumenissa olevaan kirjastoonsa.

Heillä nimittäin oli salaperäinen aavistus, että jossain vaiheessa linnan elämä muuttuisi. Yleensä kihlauksilla ja avioliitoilla on sellainen kummallinen merkitys, että juuri avioituneet heittäytyvät äidiksi ja isäksi ja heille tulee vauvoja.

Rotat ajattelivat, että jos tuollaisia peltipurkin kokoisia kolistelevia pienokaisia vyöryisi vaikkapa vain yksi käytävä täyteen, he olisivat ihmeissään. Kuinka siinä räminässä voisi edes nukkua? Asiaa piti tutkia mieluiten heti kuin välittömästi!

Rotat selvittivät oppikirjojensa avulla syntymisen ihmettä ja jälkeläisten tuloa maailmaan. He olivat aina eläneet siinä uskossa, että kaikki rotat ja sitä pienemmät eläimet sikiävät vanhoista nurkkiin heitetyistä lumpuista. Näin syntyvät myös luteet ja torakat. Heillä oli asiasta kokemusta.

Sen sijaan heillä ei ollut aavistustakaan, kuinka ihmislapset ilmestyvät maailmaan. Tuoko heidät todella jokin iso lintu? Vai voisiko olla mahdollista ns. margariinipurkkiteoria? Mikä se sitten olikaan. Vai onko heiltä jotenkin pimitetty jokin iso ja tärkeä salaisuus?

Ja jos se iso lintu vauvat tuo, niin mistä se lintu niitä lapsia oikein kiidättää. Entä pelkäävätkö pienet lapset tuolla korkealla taivaan sinessä huteron linnun nokassa riippuvassa vanhassa huivissa keinuessaan?

Rotat tulivat siihen tulokseen, että ainakin he jännittäisivät tuollaista lentomatkaa.

BUDOAAARISSA

Eräänä kauniina kesäisenä iltana Kreivitär vietti makuuhuoneensa sopukoissa rauhallista iltaa. Oli kuitenkin sen verran viileää, että hän oli pinonnut tervamännyn pilkkeiksi takkaan ja tuikannut ne tuleen. Lisäksi hän oli sytyttänyt kynttilät.

Linnan raskaat samettiverhot olivat kauniit, mutta ne estivät valon pääsyä korkeisiin huoneisiin. ”Valo on tärkeää. Ilman sitä ei ole elämää!”, tuumi linnan valtiatar.

Kreivitär oli etsinyt Linnan kellareista hyvin vanhan ja arvokkaan viinipullon ja kaatanut siitä pienen tilkan tätä jaloa juomaa kristalliseen pikariinsa.

Vieterivetoinen torvigramofoni soitti 78 kierroksen savikiekkolevyä. Italialaisen mestarin, Enrico Caruson ääni täytti huoneen.

Kreivitär muisteli alkukesää ja Itämaista Sirkusseuruetta. Hänellä oli tammisella pikkupöydällä auki vesivärikirjansa, johon hän oli kiinnittänyt elämänsä kauneimmat muistot.

Kirjassa oli toista sataa hänen maalaamaansa akvarellia! Näitä muistojen kuvia katsellessaan, Kreivittären silmät alkoivat lupsahdella ja hän päätti vetäytyä kylpyhuoneeseensa ja hyvänhajuisten aromaattisten öljyjensä kautta yöpuulle.

Kreivitär nukkui koko yön kauniiden muistojensa kultraamien unien viihdyttämänä. Unessa hän nousi pienenä tyttönä leijon avulla taivaiden korkeuksiin. Uni tuntui jollain omituisella tavalla todelta, kuten unet usein tapaavat tuntua.

Seuraavana aamuna, kun auringon varhaiset säteet tunkeutuivat Kreivittären makuuhuoneen raskaiden samettiverhojen lävitse ja kutittivat Kreivittären nenää, tapahtui ihmeellisiä asioita.

Kreivitär heräsi aivastaen ja kuuli ulkoa omituisia ääniä. Hän ei ollut ensin ihan varma, että missä hän oli ja kuka hän oli.

Tapahtumat kuitenkin palautuvat Kreivittären mieleen pala palalta ja unen usvaiset harsot hiipuivat pois arjen todellisuuden tieltä. Oli uusi päivä!

SYNTYMÄN IHME

Aamu oli kaunis ja aurinko juuri noussut. Kreivitär aukaisi makuuhuoneen ikkunan sepposen selälleen. Taivaalta kuului omituisia isojen siipien lyöntien kaltaisia ääniä ja mahtavan linnun tirskahduksia.

Luolakoiria Rex katsoi kysyvästi Kreivittäreen, joka katsoi taivaalle hämmästyneenä.

Ja mitä hän näkikään! Jättimäinen Rakkauskyyhky toi nokassaan suloista poikavauvaa, joka ilmiselvästi heilutti kättään Kreivittärelle ja soperteli: mama mmamamma...

Samanaikaisesti pikkuväki, joka oli asiasta tietoinen, viritteli instrumenteillaan juhلامarssinsa ja Nuuskeleiden kuoro lauloi hempeän laulun:

*"Tule Rakkaani, tule kanssani yli vuorten
ja Kaipauksen Meren.
Täytä Rakkaudella
mieleni kaukaisetkin sopukat
ja poista niistä kaipauksen varjo..."*

*Sinun sydämesi on alati minun
ja sen sykkinnän poljenta on
Elämämme kantava voima.*

*Tule Rakkaani, ja
täytä kaipaukseni kultainen malja,
hengitä se hengitys, joka Eloa jatkaa
ja sivele se sively, joka tuskaa poistaa..."*

Vieno tuuli häivytti loppusäkeen ja kantoi sen lintujen hyväiltäväksi ja kedon kukkien kauneudeksi.

Taivaalla kaartelevan linnun alapuolella tanssi pikkuväki linnan kukitetulla pihamaalla Anna-Matildan Hidasta Valssia. Ujo Ritari oli rakentanut nurmikolle pienenpienen tanssilavan ja orkesterikorokkeen. Poloneesi ja sottiisi soivat. Hambon sävelet rytmittivät ilmaa. Taivaalta kuului ison linnun kirkunaa. Talon kesyt korpit Luno ja Nokto kiinnittivät Uuden Elon merkiksi Kreivittären vaakunaa linnan juuritaottuun porttiin.

Kreivitär ei tahtonut uskoa todeksi näkemäänsä. Hän hieraisi silmiään, mutta kuvat pysyivät ennallaan. Tämä kaikki oli vain uskottava. Kreivitär siirtyi jo täysin heränneenä parvekkeelle, levitti kätensä ja otti rinnoilleen ison linnun tuoman punaposkisen pienokaisen.

Lintu antoi Kreivittärelle pienen lintusuukon korvan juureen ja levitti jättimäiset siipensä ja muutamalla siiven vedolla se muuttui kaukaisuuteen pieneneväksi pisteeksi.

Kreivitär kääräisi pienokaisen viittansa suojaan ja omituisia asioita soperellen palasi budoaariinsa, jossa Ujo Ritari häntä odotti ja jonne pikkuväki oli tuonut

omin käsin veistämänsä tervantuoksuisin puisen kehdon, jonka sisäpinta oli verhoiltu nyplätyin pitsein ja kedon kukin.

Näin elämä linnassa jatkui sukupolvi sukupolven jälkeen. Samat työntäyteiset hyöriinät ja näytelmät näyteltiin yhä uudelleen, samat hellät ja kauniit sanat sanottiin yön hiljaisina hetkinä Kointähden ja Kuun sirpin todistaessa Rakkautta ja Läheisyyttä.

Mikä tärkeintä: Elo ja harmonia jatkuivat onnellisena tässä rauhan ja rakkauden linnakkeessa.

Sen pituinen se.